

κινητός

κινητός, -η, -ο, επιθ. [<αρχ. κινητός], κινητός. **1.** που μπορεί να μετακινείται ή να μεταφέρεται: «στο σαλόνι του έχει ένα κινητό μπαράκι || ο δήμος διαθέτει πέντε κινητές βιβλιοθήκες». **2.** το ουδ. ως ουσ. **το κινητό**, φορητό τηλέφωνο: «αγόρασε ένα κινητό για τον βρίσκουν αμέσως οι συνεργάτες του». (Λαϊκό τραγούδι: για να μη χάνουμε καιρό σε παίρνω απ' το **κινητό**, γδύσου κι έρχομαι).

- είναι σαν κινητή κηδεία, βλ. λ. κηδεία.

- κινητή γιορτή, βλ. λ. γιορτή.

- κινητή περιουσία, βλ. λ. [περιουσία](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας